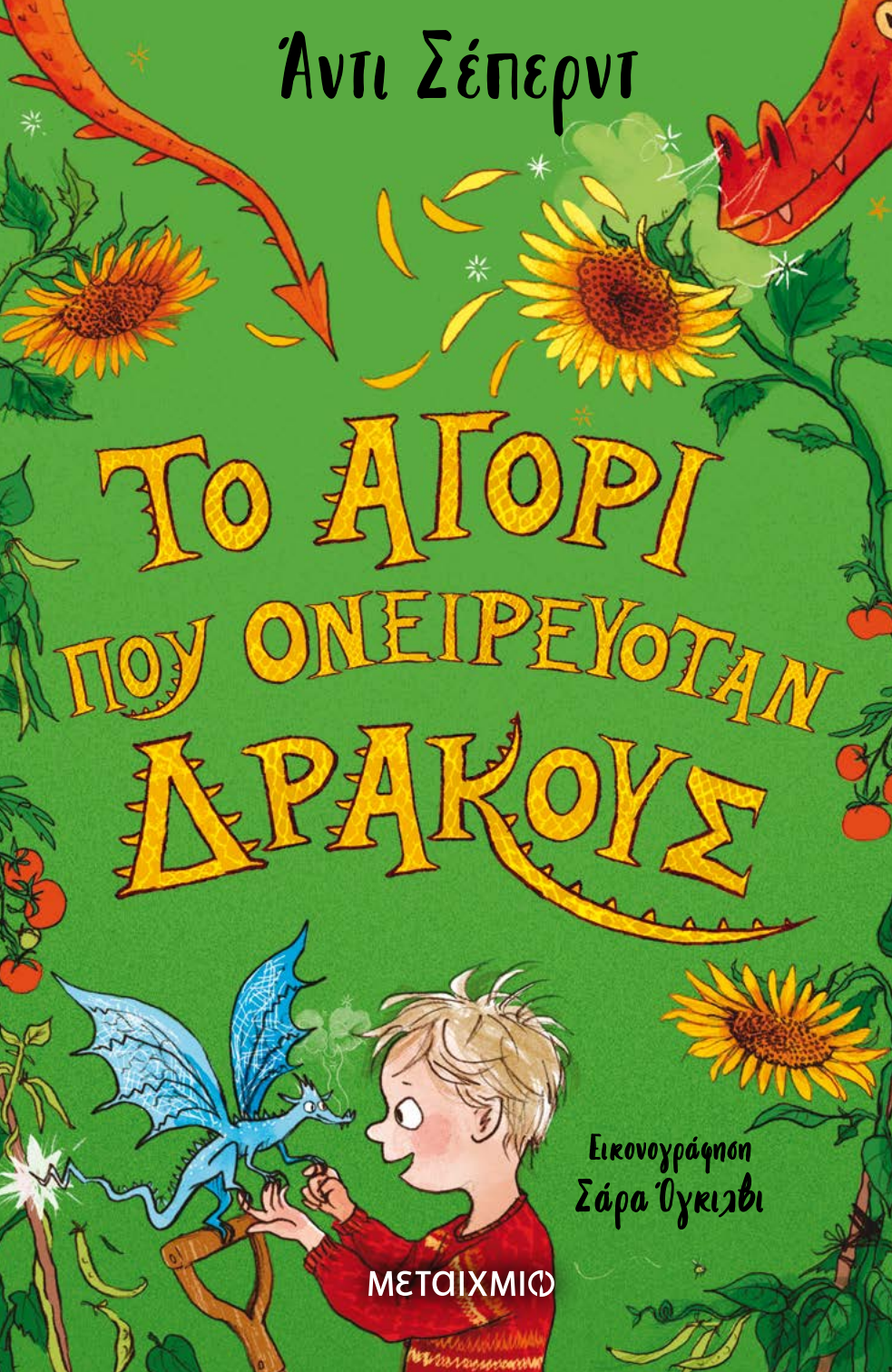

Άντι Σέπερντ

ΤΟ ΑΓΟΡΙ
ΠΟΥ ΟΝΕΙΡΕΥΟΤΑΝ
ΔΡΑΚΟΥΣ

Εικονογράφηση
Σάρα Όγκιλι

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ονειρευόμαστε δράκους. Δράκους που πετάνε, που βρυχώνται, που βγάζουν φωτιές. Ενώ είμαστε καλά κουκουλωμένοι στο κρεβάτι, μας φωτίζουν τον ύπνο. Σπιθίζουν, λαμπυρίζουν, φεγγοβολούν.

Αλλά τα όνειρα είναι μόνο η αρχή μιας ακόμα μεγαλύτερης ιστορίας. Κι αν συνεχίσετε να διαβάζετε, θα ανακαλύψετε ότι η ιστορία έχει πολύ περισσότερα κεφάλαια ακόμα.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι οι δράκοι δεν έρχονται μόνο στα όνειρά μας.

Βλέπετε, κάποιος από μας ξέρουμε ένα μυστικό. Και το μυστικό αυτό είναι ότι μερικοί δράκοι μεγαλώνουν σε δέντρα.

Σ' ένα πολύ ξεχωριστό είδος δέντρου, που φυτρώνει στην άκρη του κήπου του παππού μου, ανάμεσα στα βάτα και στις τσουκνίδες.

Έτσι και ξεφούριζα τέτοιο πράγμα, οι περισσότεροι θα στριφογύριζαν κάπου τώρα τα μάτια τους και θα έλεγαν πως κάνω πλάκα – και αυτό είναι καλό. Γιατί δε θέλουμε να το μάθουν όλοι. Συγκεκριμένα, αυτό σημαίνει πως κάνουμε καλά τη δουλειά μας, Πως κρατάμε τους δράκους ασφαλείς και καλά κρυμμένους.

Εσείς τι λέτε όμως; Πιστεύετε ότι σας κάνω πλάκα;

Όχι, νομίζω πως έχετε κι εσείς αυτή τη σπίθα στο μάτι, σάμπως μια πύρινη ανάσα δράκου να σας φωτίζει το βλέμμα. Και ξέρετε κάτι; Αυτό μου δείχνει πως είστε οι σωστοί άνθρωποι για να ακούσετε την ιστορία μου. Είστε έτοιμοι, λοιπόν;

1

Το μαρσμέλουου κερδίζει

Έσφιξα δυνατά τα γόνατά μου πάνω στη ράχη του Λάμπη, και τύλιξα τα μπράτσα μου γύρω από τον λαιμό του. Μια χρωματιστή λάμπη άρχισε να διατρέχει σαν κύμα τις φολίδες του, φωτίζοντας τα χέρια μου. Κόκκινη, πράσινη, λιλά και ολόχρυση. Ήταν λες κι ένα ουράνιο τόξο να ξεπηδούσε από τα δάχτυλά μου έτσι όπως τα χρώματα κυμάτιζαν προς το κεφάλι του.

Έστριψε τον κορμό του και το ρομβοειδές του μάτι έπεσε πάνω στο δικό μου. Και τότε κάναμε βουτιά.

Ναι! Αυτή ήταν η ζωή μου τώρα πια: πτήσεις καβάλα σε δράκους!

Χαμήλωσα το κεφάλι μου και κρατήθηκα γερά,

καθώς ο άνεμος με τραβούσε αντίθετα, προσπαθώντας να με ξεκολλήσει από πάνω του. Αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσω τα χέρια μου. Κι ας ένιωθα ότι είχα αφήσει το στομάχι μου να κάνει τούμπες κάπου εκεί ψηλά.

Ένας βρυχηθμός ακούστηκε από πίσω μου και τότε είδα τη χρυσή μορφή του Ήλιου, του δράκου του Τεντ, να έρχεται σαν σίφουνας καταπάνω μας ενώ πλανάραμε προς τα μπροστά.

«Τόμας, σ' έφτασα» φώναξε ο Τεντ, περνώντας βολίδα από δίπλα μας. Ο Λάμπης έστριψε για να αποφύγει την πύρινη έκρηξη από τον πισινό του Ήλιου.

«Δεν είναι δίκαιο» φώναξα. Ο Λάμπης ήταν γρήγορος, αλλά δεν είχε καμία πιθανότητα μπροστά στον δράκο του Τεντ όταν γινόταν αεριοθούμενος. Είχα αρχίσει να σκέφτομαι μήπως έπρεπε να ακυρώσουμε τον Τεντ, ή τουλάχιστον να απαγορεύσουμε στον Ήλιο να καταβροχθίζει γιγάντια μαρσμέλοου πριν από τους αγώνες.

Και τότε, εμφανίστηκε και η υπόλοιπη ομάδα των υπερηρώων. Πρώτος ο Λιάμ, καβάλα στον Μάξι, με το ένα χέρι υψωμένο κι ένα πλατύ χαμό-

γελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.
Και στα αριστερά μου η Κατ και ο Κάι
καβάλα στην Κριστάλ και στον Μασκαρά.
Εξακολουθούσαν να πηγαίνουν στήθος με στή-
θος, τινάζοντας πότε πότε τις ουρές τους, στην
προσπάθεια να κάνουν τον αντίπαλο να βγει από
την πορεία του. Ωραία. Αυτό σήμαινε ότι ήταν
τόσο απασχολημένοι με το πώς θα νικήσουν ο ένας
τον άλλον, που δεν αποτελούσαν σοβαρή απειλή.

Ακούστηκε ένα μουγκρητό και ο Λάμπης άνοι-
ξε τα σαγόνια του, και από μέσα ξεπετάχτηκαν
γαλάζιες φλόγες. Ο αγώνας δεν είχε τελειώσει.
Ούτε κατά διάνοια. Τα φτερά του Λάμπη ανοιγό-
κλειναν γρήγορα και δυνατά. Άφησε άλλη μια
κραυγή καθώς πλησίαζε τον Ήλιο.

Την εποχή που ο Λάμπης ήταν μικρός και από
το στόμα του έβγαιναν μόνο σπίθες, έβλεπα όνει-
ρα ότι πετούσα, και αναρωτιόμουν πώς θα ήταν
αν μπορούσα να καβαλήσω πραγματικά δράκο.
Και τώρα ήξερα. Πετώντας πάνω από τα σύννεφα
και διαγράφοντας μια πλατιά καμπύλη στον ου-
ρανό, σαν διάττοντας αστέρας, ούρλιαξα μαζί του.

Εδώ πάνω, όλα ήταν απίστευτα αστραφτερά και

καθαρά, έτσι όπως τα χρώματα του ηλιοβασιλέματος μας φώτιζαν τον δρόμο. Ήμασταν μόνο εμείς, ετούτη τη λαμπρή στιγμή που θα μπορούσε να κρατήσει αιώνια. Όλα τ' άλλα ήταν κρυμμένα από κάτω.

Ακόμα και το σούρουπο, οι δράκοι αρνιόντουσαν να πετάξουν χαμηλότερα από τα σύννεφα. Κατέβαιναν μόνο όταν φτάναμε ακριβώς πάνω από το σπίτι της γιαγιάς και του παππού. Μπορεί οι άνθρωποι της περιοχής μας να ήταν τόσο βουτηγμένοι στην πολυάσχολη καθημερινότητά τους που να μην πρόσεχαν πως ζούσαν δίπλα σε μικρούς εκκολαπτόμενους δράκους, ωστόσο δεν μπορούσαμε να διακινδυνεύσουμε την πιθανότητα κάποιος να κοιτάξει ψηλά και να δει πέντε μεγάλους δράκους να πετούν πάνω από τη γειτονιά!

Το πρόβλημα ήταν ότι, αν καθυστερούσαμε πάρα πολύ την κατάβαση, τότε θα προσπερνούσαμε το σπίτι και θα αναγκαζόμασταν να κάνουμε αναστροφή. Και αυτό θα ήταν το τέλος του αγώνα για μένα και τον Λάμπη. Γιατί όλα είχαν να κάνουν με τον ακριβή συγχρονισμό.

Ένωσα το σώμα μου να γέρνει μπροστά, καθώς ο Λάμπης πέταξε χαμηλότερα.

«Όχι ακόμη...» ψιθύρισα.

Αλλά ο Λάμπης δε με άκουσε. Άνοιξα το στόμα μου, έτοιμος να του πω να ανέβει ψηλότερα, αλλά το ξανασκέφτηκα. Μερικές φορές, πρέπει να εμπιστεύεσαι τον δράκο σου.

Οπότε, τύλιξα τα μπράτσα μου γύρω από τον λαιμό του και έσφιξα τα δόντια καθώς ο Λάμπης πέταξε καρφί μέσα στο παχύ σύννεφο.

Οι γαλάζιες σπίθες που έβγαιναν από το στόμα του τριζοβολούσαν σαν μικροσκοπικά αστραπόβροντα. Ευχόμουν τα ρομβοειδή μάτια του να έβλεπαν καλύτερα από τα δικά μου. Γιατί εγώ δεν έβλεπα απολύτως τίποτα.

Κι εκεί που είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι μήπως είχε χάσει τον δρόμο του, ο Λάμπης πέταξε προς τα κάτω, βγαίνοντας επιτέλους μέσα από το σύννεφο, και τότε βρεθήκαμε στην άλλη πλευρά. Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τη ζητωκραυγή μου ενώ τίναζα την υγρασία από τα μαλλιά μου.

Γιατί ακριβώς από κάτω μας ήταν ο κήπος του παππού. Διέκρινα τα δέντρα με τα μικρά κρεμαστά φωτάκια τους να λαμπυρίζουν στο σκοτάδι, όπως και τα γυαλιστερά κέρατα της Φεγγαράκης, της

δράκαινας της Λόλι, που καθόταν κουλουριασμένη από κάτω τους. Και ύστερα είδα τον παππού. Περπατούσε αργά αργά σε ευθεία γραμμή, με τα μπράτσα του ανοιχτά. Αναρωτήθηκα τι έκανε, ώσπου είδα τη Λόλι να κραδαίνει ένα ξύλο προς το μέρος του, ενώ με το άλλο της χέρι συγκρατούσε ένα καπέλο πειρατή που παραήταν μεγάλο για το κεφάλι της. Τότε, σήκωσε τα μάτια της και μας κούνησε το χέρι, στρέφοντας το σπαθί της μακριά από τον «άνανδρο αιχμάλωτό» της, για να το υψώσει στον ουρανό. Όταν γύρισα προς τα κει που έδειχνε, είδα τον Ήλιο να βγαίνει σαν ρουκέτα μέσα από τα σύννεφα. Ελάχιστα δευτερόλεπτα μετά, ο Τεντ πετούσε δίπλα μου, χαμογελώντας.

«Νόμιζες ότι μας την έφερες, Τόμας;» φώναξε.

Ήμουν έτοιμος να απαντήσω, όταν είδα τη Λόλι να βάζει το χέρι στην τσέπη της. Χαμογέλασα.

«Τίποτα δεν τελείωσε ακόμη». Γέλασα και έγνεψα προς το μέρος της Λόλι, η οποία είχε αρχίσει να πετάει στον αέρα το ένα μαρσμέλοου μετά το άλλο.

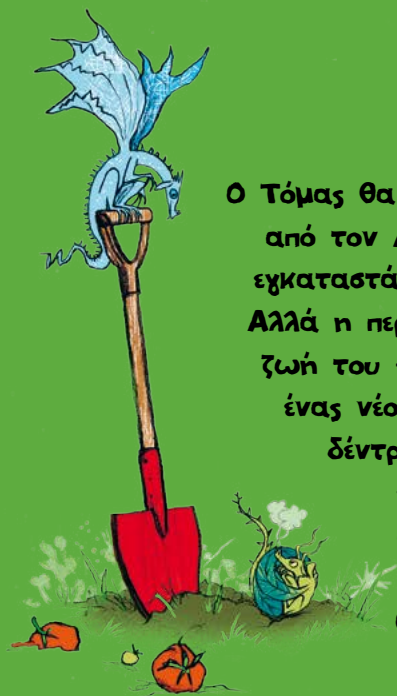
«Δεν είναι δίκαιο» έσκουξε ο Τεντ, καθώς ο Ήλιος άλλαξε απότομα πορεία και άρχισε να απο-

μακρύνεται από τη γραμμή τερματισμού, έχοντας όλη την προσοχή του στραμμένη στις γλυκές λιχουδιές που έπεφταν βροχή στο χορτάρι.

Ούρλιαξα θριαμβευτικά, καθώς ο Λάμπης πέταξε πάνω από την αποθήκη του παππού και τερμάτισε πρώτος.

Ο καλύτερος αγώνας δράκων όλων των εποχών!

Ο Τόμας θα πρέπει να μάθει να ζει μακριά από τον Λάμπη, τώρα που ο δράκος εγκαταστάθηκε στον παχωμένο Βορρά.

Αλλά η περιπέτεια δε λείπει ποτέ από τη ζωή του – κάτι που ανακαλύπτει όταν ένας νέος δράκος εκκολάπτεται από το δέντρο με τα φρούτα του δράκου,

ένας δράκος που αποφασίζει σχεδόν αμέσως ότι δεν υπάρχει περίπτωση να φύγει μακριά!

Ο Ζβιν είναι ένας μικροσκοπικός δράκος με τεράστια φτερά, ο οποίος προκαλεί φασαρίες όπου

πηγαίνει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, στο σχολείο έρχεται ένα καινούριο κορίτσι, η Άουρα, που τους συστήνεται ως ειδήμων στους δράκους. Και πριν το καταλάβει ο Τόμας, της ξεφουρνίζει το μυστικό του, γεγονός που θα τον οδηγήσει σε νέες περιπέτειες και μπερδέματα ένα σωρό...

ISBN:978-618-03-2759-5

9 786180 327595

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82759